

писъ: „Пжтниче, кажи на грядущето поколѣние, четукъ падна убитъ отъ злодѣйска ржка поета-писателъ Алеко Константиновъ на 11 май 1897 г. Вѣчна му паметъ!“ Другъ поетъ описва неговата смъртъ така:

„По мокрий, хлѣзгавъ полски друмъ
Колата мѣрно и безъ шумъ
Вървѣха мудро въ нощний часъ.
Наоколо ни звукъ, ни гласъ...
Съ очи, отправени въ нощта,
Съ усмивка мила на уста
Стоеше той. И рой мечти
За прѣживѣнитѣ борби
Сърдце му стоплиха за мигъ;
А вжтрѣшенъ, Божественъ викъ
Прѣдричаше му занапрѣдъ
Честити часове безъ четъ,
Изпълнени отъ трудъ великъ...
Внезапно въ близкия гжстакъ
Свѣтна се огънь въ нощний мракъ, —
Слѣдъ него екна друженъ грѣмъ,
Разнесе се отъ хѣлмъ на хѣлмъ,
Смути заспалото поле
И въ самотията замрѣ...
А той, съ пронизани гърди,
Тѣз' сетни думи промълви:
„Убиха ме...“

България изгуби много съ ранната смъртъ на тоя даровитъ свой синъ, който бѣ ратникъ за посвѣтли и щастливи дни на страната. Неговото име е свѣтло въ нашата история, а неговитѣ дѣла сж добъръ примѣръ за подражание отъ страна на мла-